

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 38/22

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: חבר הכנסת דוד אמסלם

נ ג ד

המשיבים: 1. שר הבטחון, סגן ראש הממשלה
2. היועץ המשפטי לממשלה

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון מיום 28.12.2021 בבג"ץ 8876/21 שניתן על ידי כבוד השופטים י' עמית, נ' סולברג ו-ד' מינץ

בשם המבקש: עו"ד מוטי שמעון

החלטה

זוהי בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים י' עמית, נ' סולברג ו-ד' מינץ) מיום 28.12.2021 בבג"ץ 8876/21 (להלן: פסק הדין).

1. מדובר בפסק הדין קצר ותמציתי וזו לשונו:

"על פניו העותר רב בריב לא לו. מדובר בעתירה בה מבוקש שמשיב 1 יחתום על כתב מינוי של מר בועז לוי כמנכ"ל התעשייה האווירית לישראל בע"מ, לאחר שהמינוי עבר את ההליכים הדרושים על פי דין. העותר אינו מפרט ולו ברמז בעתירתו מה לו באופן אישי בסעד המבוקש. זאת, למעט העובדה ששימש בעבר כשר האחראי על רשות החברות עד להקמת הממשלה הנוכחית. בנסיבות אלו, אין לעותר זכות עמידה להגשת העתירה. אוסיף כי העותר אף לא צירף את מר בועז לוי מושא העתירה, ולו כמשיב לה. העתירה נדחת."

2. מכאן הבקשה שלפניי, בה טוען המבקש כי פסק הדין קבע הלכה חדשה "המשנה את ההלכה של מעמד עותר ציבורי, מעמד חבר כנסת ומעמד עותר בכלל בעתירות לבג"ץ". המבקש סבור כי ההלכה שנקבעה בפסק הדין עומדת בסתירה להלכות קודמות של בית המשפט העליון לפיהן תינתן זכות עמידה "כמעט [ל]כל עותר ובמיוחד 'עותר ציבורי'". לטענת המבקש, פסק הדין יוצר אי וודאות אשר מצדיקה לקיים בו דיון נוסף, על מנת לקבוע הלכה ברורה באשר לזכות העמידה של עותרים ציבוריים בכלל ושל חברי כנסת בפרט. זאת ועוד, המבקש סבור כי העובדה שפסק הדין ניתן בטרם התקיים דיון בעתירה, כמו גם העובדה שפסק הדין לא כולל את חוות הדעת של יתר חברי ההרכב, מחזקות את המסקנה לפיה יש לקיים בו דיון נוסף.

3. דין הבקשה להידחות. תנאי לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון הוא שבפסק הדין נפסקה הלכה חדשה (ראו: סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; דנג"ץ 6598/21 קובי נ' שרת הפנים, חה"כ איילת שקד, פסקה 9 (28.11.2021)). בענייננו, עתירת המבקש נדחתה על הסף ולא נקבעה בפסק הדין הלכה כלשהי (ראו: דנג"ץ 5233/21 פריינטה נ' משטרת ישראל, פסקה 4 (31.8.2021)).

לפיכך, אפילו צדק המבקש בטענתו כי פסק הדין סוטה מן ההלכות של בית משפט זה בנוגע לזכות העמידה של עותר ציבורי – אין די בכך כדי להצדיק דיון נוסף בפסק הדין. זאת שכן ככל שפסק דין אינו קובע הלכה חדשה, אין הצדקה לקיים בו דיון נוסף אף אם הוא סוטה מן ההלכה הנוהגת (ראו: דנג"ץ 7324/21 עריקאת נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון, פסקה 10 (31.1.2022)). יתרה מכך, דומה כי הנימוק העיקרי שעליו נסמך פסק-הדין נושא הבקשה, נעוץ בעובדה שהנפגע הישיר במקרה זה – מר בועז לוי – לא טרח להגיש עתירה בנושא והעותר אף לא טרח לצרפו כמשיב. בנסיבות אלה, סבר בית המשפט כי "על פניו העותר רב ריב לא לו". הנמקה זו מעוגנת היטב בפסיקת בית המשפט, בה נקבע לא אחת כי מקום שבו קיים נפגע ישיר אשר אינו פונה בבקשת סעד לבית המשפט, לא ייעתר בית המשפט בדרך כלל לעתירה ציבורית (ראו, למשל: בג"ץ 651/03 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' יושב-ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השש-עשרה, נז(2) 62, פסקאות 7-8 (2003); בג"ץ 1081/19 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה, פסקה 9 (20.3.2019); בג"ץ 4244/17 משה הר שמש נ' מנהל רשות המיסים, פסקאות 4-5 (12.4.2018); בג"ץ 5061/14 הקואליציה האזרחית נ' מועצת הכבלים והלווין, פסקה 12 (6.11.2014); בג"ץ 837/19 עו"ד יוסי פוקס נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 3 (4.2.2019)).

4. העובדה שפסק הדין ניתן פה אחד מהווה אף היא שיקול שלא להיעתר לבקשה לקיום דיון נוסף, וזאת בניגוד לטענה שהעלה המבקש בהקשר זה (ראו: דנג"ץ 1836/18 שמיר נ' מועצת מקרקעי ישראל, פסקה 9 (9.8.2018)).

אשר על כן, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ד באדר א' התשפ"ב (15.2.2022).

ה נ ש י א ה